

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. JUDr. Vítem Vohánkou, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zámecké 457/5, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2006, č. j. 2 Cad 100/2005 - 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobce, JUDr. Vítu Vohánkovi, **se přiznává** odměna ve výši 3475 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17. 6. 2005, s odůvodněním, že byla sepsána pouze v obecné rovině a neobsahovala náležitosti žaloby podle ust. § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti stěžovatel současně požádal, aby mu soud ustanovil zástupce pro řízení o kasační stížnosti a dále, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Městský soud v Praze v napadeném usnesení uvedl, že podaná žaloba neobsahovala žádný žalobní bod, žalobce byl vyzván k doplnění žaloby, lhůta pro doplnění žaloby marně uplynula, a žalobu bylo třeba pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení jako nedůvodnou odmítnout. Proto s odkazem na znění § 46 odst. 1 a § 71 odst. 1 a 2 s. ř. s. městský soud žalobu odmítl.

Kasační stížnost stěžovatel podává s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e). Namítá, že soud úmyslně a účelově protahuje soudní řízení, soud se neřídil nařízením Nejvyššího správního soudu, že nelze vést další řízení ve stejné věci, soud neprovádí ve věci samé přezkum státní správy a ve věci samé nerozhodl. Soud porušil ustanovení Ústavy, Listiny základních práv a svobod a Evropskou úmluvu o lidských právech. Od počátku řízení je stěžovateli odepřeno právo jednat před soudem a právo na advokáta. Soud porušil také ustanovení soudního řádu správního. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno a byla mu uhrazena majetková újma.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2006 byl stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce – JUDr. Vít Vohánka, advokát, se sídlem Na zámecké 458/5, Praha 4.

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2006, č. j. 4 Ads 88/2006 - 45, bylo rozhodnuto o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti tak, že odkladný účinek nebyl kasační stížnosti přiznán.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání napadeného usnesení Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel za důvody kasační stížnosti označil důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v situaci, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případná nepřezkoumatelost z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud předesílá, že v této věci rozhodoval v situaci, kdy mu bylo z rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 15. 2. 2007, č. j. 4 OP 335/88 - 999, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2007, č. j. 13 Co 371/2007 - 1126, známo, že řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům S. M. bylo zastaveno. Stěžovatel nadále zůstal omezen ve způsobilosti k právním úkonům

v oblasti pracovně-právní tak, jak je konstatováno v rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1988, č. j. Nc 1565/86 - 42.

Nejvyšší správní soud nezákonnost v napadeném usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí návrhu, a stejně tak ani jeho nepřezkoumatelnost, neshledal.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v žalobě proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, kterým byl zamítnut návrh na povolení obnovy řízení ve věci nepřiznání dávky sociální péče, žalobce uvedl, že mu žalovaný odmítl od 1. 12. 2003 poskytnout ve stavu hmotné nouze sociální péči a zabezpečit jej. Dále uvedl, že na městském soudě je více než 20 jeho nevyřízených žalob. Odkázal soud na § 39 odst. 1 a § 64 s. ř. s., dále na § 83 o. s. ř., a na čl. 30 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod. Žádal zrušení napadeného rozhodnutí a uhrazení majetkové a nemajetkové újmy. Městský soud v Praze návazně usnesením ze dne 18. 11. 2005, č. j. 2 Cad 100/2005 - 9, stěžovateli sdělil, že jeho podání (žaloba) neobsahuje náležitosti žaloby podle ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. a podrobně stěžovatele poučil v čem chybějící náležitosti žaloby spočívají. Stěžovatele vyzval k opravení a doplnění jeho podání ve lhůtě 21 dnů od doručení tohoto usnesení, s poučením, že nebude-li žaloba ve stanovené lhůtě řádně opravena a doplněna, a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání odmítne. Stěžovatel na tuto výzvu včasným podáním reagoval tak, že znovu opakuje, že ve stejné věci je u Městského soudu v Praze již více než 20 jeho nevyřízených žalob, kde protiprávně jednájí dva soudci Hrehorová a Tichý. Znovu odkázal na porušení ustanovení soudního řádu správního a občanského soudního řádu. Dále uvedl, že „až soud žaloby ve věci samé povinně spojí, dostane to, co po něm žádá“. Soud se podle stěžovatele neřídil nařízením Nejvyššího správního soudu, že nelze vést další řízení ve stejné věci. Stěžovatel ještě uvedl, že v každém případě se jedná o řízení dle čl. 36 Listiny základních práva svobod, a je na úvaze žalobce, jaký zákon si pro způsobenou škodu žalobou vybere, neboť čl. 2 odst. 4 Ústavy nic nezakazuje.

Toto doplnění žaloby Městský soud v Praze vyhodnotil tak, že žalobní body nebyly žalobcem po stránce skutkové doplněny a žaloba nadále zůstala v obecné právní rovině. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla přes výzvu a poučení řádným způsobem doplněna, v řízení nebylo možno pro tento nedostatek pokračovat a proto soud žalobu odmítl.

Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba mimo jiné zejména obsahovat žalobní body, z nichž bude patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, resp. jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Z obsahu předmětného podání stěžovatele však nebylo zřejmé označení výroků rozhodnutí, které stěžovatel napadal, a stejně tak nebyly zřejmé ani tzv. žalobní body, tj. konkrétní skutkové a právní důvody žaloby. Městský soud v Praze tudíž stěžovatele správně vyzval (v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s.) k doplnění chybějících náležitostí žaloby s podrobným vyložením, co má být doplněno, přičemž k doplnění, resp. odstranění nedostatků, stanovil lhůtu v trvání 21 dnů; současně stěžovatele řádně poučil, že nebudou-li označené nedostatky odstraněny, bude žaloba odmítnuta.

Ze spisu, jak bylo již uvedeno, vyplývá, že označené nedostatky ve stanovené lhůtě, a ostatně ani později, odstraněny nebyly. Městský soud v Praze tak postupoval správně, pokud žalobu za této situace odmítl. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje a uvádí, že usnesení o odmítnutí žaloby je zákonné.

Vymezení důvodů, z jakých se žaloba podává, musí být dostatečně určité. Ostatně i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu - viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, www.nssoud.cz, - plyne, že: Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ožřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Dále viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že: Žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] musí obsahovat jak právní, tak zpravidla i skutkové důvody, pro které žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Pokud žaloba postrádala potřebná konkrétní skutková tvrzení a žalobce vzdor výzvě a poučení soudu vadu neodstranil, postupoval krajský soud v souladu se zákonem, odmítl-li žalobcovu podání z tohoto důvodu.

Lze tak shrnout, že Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem Městského soudu v Praze, že podanou žalobu bylo za daného stavu věci třeba odmítnout.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele, JUDr. Vít Vohánka, byl ustanoven soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 8 v návaznosti na § 120 s. ř. s. označenému zástupci za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 3475 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby (á 1000 Kč a á 2100 Kč § 11 odst. 1 písm. b/, § 11 odst. 1 písm. d/ ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ cit. vyhlášky) a dvou režijních paušálů (á 75 a á 300 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky), přičemž jeden úkon byl proveden před datem 1. 9. 2006 a druhý po datu 1. 9. 2006.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu